

Sborové OZVĚNY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • září 2018 • Ročník XXIII

Bůh volá člověka

Kam tvá slova proniknou, tam vzhází světlo, vyuč nás svým ustanovením, abychom byli živi. Dle Ž 119,130n

Gn 12,1-4a: *I řekl Hospodin Abramovi: "Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.² Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnaním!³ Požehnám těm, kdo žehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země."⁴ A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal.*

Bratři a sestry, zavolání jsou různá. Jsou otcovská, která občas nevěstí nic dobrého. Jsou volání srdce, která většinou čekají mnoho a občas velice zklamou. Jsou zavolání anonymní, která s chutí odmítnete. Jsou zavolání od milých lidí, která vyslechnete s chutí a rádi. Podle toho se zavolání liší svým obsahem. Někdy jste rádi, že jste anonymní volání netíplí hned na začátku a jindy jste naštvaní, že jste volání od milého člověka museli vyslechnout až do konce. Ať to je tak či onak, jakmile dojde k zavolání, je to proto, že jste potřeba, že od vás někdo něco potřebuje, nebo jednoduše proto, že vám chce někdo něco říct. To je také hlavní důvod toho, co se děje mezi Bohem a člověkem. Bůh oslovuje člověka. Tak to známe z Bible a z případů mnoha lidí. A vlastně je celá řada příkladů lidí, kteří říkali, že se chovali podle nějakého předem nepřipraveného podnětu, jiní řeknou, že jim Bůh položil cosi na srdce nebo do mysli, zkrátka není to zcela neobvyklé, že Bůh hledá způsob, jak skrze naše ruce, nohy a ústa dále tvořit v jeho

stvoření. Vždycky najde cestu a způsob, jak to udělat, aby se naše ruce, nohy, ústa i mysl, staly jeho tvořícími nástroji. Jak jsem naznačil prvními větami, tak jedna strana volá a druhá strana se k volání nějak postaví. Típne telefon jen, co uslyší první věty, nebo řekne, že nemá teď čas, nebo se uvelebí v křesílku a začne poslouchat a nechá se strhnout zájmem oslovujícího. To je různé. A tak různé to vždycky bylo. Několikrát jsem zažil lidi, kteří takové Boží zvaní nechtěli pominout, ale zároveň říkali, že si nejsou jisti, zda to dokáží splnit – proto se třeba ještě ne-nechali pokřtít. Je to vždy na hraně, setkává se přece vůle člověka s vůlí jinou. To vždycky vyvolá přinejmenším otázky, ne-li zpochybňování. Pěknou ilustraci poskytuje to oslovení rybářů. Slyšeli jsme, že byli svědky Ježíšova učení, které z jejich lodí pronášel k lidem. Ti rybáři, mezi

kterými je jmenován Šimon Petr, pozdější významná postava šíření křesťanské zvěsti, byli u toho. Zdá se, že se samotným učením neměli problém. Tak to bývá, když člověk poslouchá nějaké teze. Jiné to je, když je pozván, aby se zapojil. Aby tezí dal podobu, aby jim dal výraz. Pak přestává být slovo pouze nějakou poslouchatelnou teorií a má začít být něčím, co jedná. A jak slyšel Abram, tak to, co dává takovému slovu sílu, je žehnající Boží účastí. Když si člověk v mysli rovná například tyto příběhy, tak oslovení a zavolání je důležité, ale je také důležité, kdo je za ním. Ježíš svůj způsob krytí zad ilustroval novou rybářskou zkušeností. Takovým výchovným obrazem, kdy na marné snažení v pracovní době přišel nečekaný úspěch z popudu Božího Syna. Lépe se to snad zažít nedá – na jedné straně lidské snažení a nezdar a následná

únava s otráveností. A na straně druhé je všechno stejné – ale přijde zdar. Byla to setkání obyčejného lidského s Božím vstupem do všednosti. Nediťte se, že od toho je jen krůček k tomu úsluví, bezpochyby vyrostlému ze zbožného očekávání a přesvědčení, že když Bůh dopustí, i motyka spustí! Smát se tomu lze, nejspíše však tomu, kdo se smát chce, aniž by přemýšlel, co má on. Existuje taková trochu fousatá historka ze života charismatického misionáře Wilhelma Busche, který vyprávěl o svém příteli, který se dostal do situace, kdy se mu jako křesťanovi kdosi smál. On se nedal, jen vyzval, aby každý zformuloval, v co vlastně věří. Sám odrecitoval apoštolské vyznání. A pak vyzval toho druhého – a teď ty, jaké je tvé vyznání, čemu věříš? A Busch dotahuje: musíme se ptát nepřátel evangelia na jejich víru, rychle se ukáže, že jsou velicí v negaci a popěračství, ale když jde o to, přinést něco kladného, projevují se obvykle velice chudě (Život bez všedních dnů, 68). Podstatné ovšem je něco dalšího, jak u Abrama, tak i u rybářů. Když se setkali se zavoláním od Stvořitele a Spasitele, a zachovali se podle toho, tak to mělo významný důsledek pro jejich život. Kdyby k tomu nedošlo, tak Šimon Petr by šel naštvaný domů, že se celou noc namáhali a zisk žádný. Abram by asi někde v tom své Cháranu pečoval o ovce nebo jiný dobytek a hotovo. Žili by všední, pracovní, život, bezpochyby krásný tím, co z něho postupně vzniká.

Pokračování na 2. straně

Bůh volá člověka

Dokončení z 1. strany

Na takovém životě není nic špatného, je v něm to životně nejvlastnější. Ale oslovení Boží, zavolání, se týká něčeho dalšího. Obyčejný život, život ponechaný samovolnému plynutí, ten se také někdy zamotá, zastaví, začne být břemenem nebo zklamáním. Protože nám roky jednoduše plynou, přijde čas důchodu, pracné hledání náplně, aby člověk měl ze života stále radost, a aby si nepřipadal jako příživník, kterého nikdo nepotřebuje. Zavolání Boží se týká právě toho, aby člověk měl stále z čeho a stále proč žít, i když není jeho čas vyplňován plněním úkolů, povinností a jinak velkolepých plánů a projektů. My žijeme vlastně něco moc krásného, život se prodlužuje, lidé před sto lety neměli nárok přemýšlet o tom, co budou dělat po šedesátce, protože se jí možná většina ani nedožila. My uvažujeme o tom, jak dlouho člověk vlastně může žít a teoreticky prý klidně i přes stovku. Ale co s tím, když třeba velkou část, možná i třetinu života bude člověk tím člověkem navíc, neproducentem, odkázanec na penzijní systém? V tomto případě se ukazuje ta zajímavost víry v Boha, v Boha, který umí hýbat lidským

pohledem dál než jen k hranicím sil nebo existence. I v tom je vidět opět zajímavé doplňování lidského a božského – člověk dohlédne kousek, Bůh mu umožňuje nahlížet z odstupu i do větší dálky. To začalo vstupovat do života jak Abrama, tak i Šimona a ostatních. A pak i dalších generací, až i nás dnes.

O jistou oslavu Abrama se postaral pisatel epištoly Židům, kromě toho, že se stal potom prvním z velkých židovských praotců. Onen pisatel epištoly napsal: Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde ... a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitel a tvůrcem je sám Bůh (11,8.10). Jeho slávu už nejde zvětšit, proto ho už dnes nechám stranou.

V souvislosti s kázáním jsem si vzpomněl na píseň ze zpěvníku Svítá 266, kde se v souvislosti se záchranou Daniele z pece ohnivé opakuje: proč by zachráněn měl být jen ten Daniel a proč ne i kdokoli z nás? O to jde více než o rekonstrukci Abramova přemýšlení, psychologizaci jeho stavů, pozadí toho všeho, čím musel při vyslechnutí tohoto oslovení projít.

Podstatné je, že Abramova rozhod-

nost víry má mít především dopad na nás. Nakonec se o to pokusil i onen pisatel z ep. Žd., když poté, co sepsal laudatia na víru řady biblických svědků a svědkyň (!), napsal: proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle (12,1n).

Tak to je a tak to zůstane. Synod projednával první část dokumentu o strategii dalšího života církve na dlouhá léta. Je to pokus, jak pojednat stávající situaci církve a nastavit podobu její služby pro budoucnost. Jakkoliv to je snaha odpovědná a zaměstnává řadu lidí církve, nikdy se nesmí ztratit, že všechno stojí na každém jednotlivci zvlášť. To si, prosím, uvědomujeme – budoucnost církve záleží na tom, jak slyší povolání Boží k nesení víry jeden každý z vás! Nikdo není nahraditelný, jako šlo o Abrama, nebo Daniele, nebo Šimona, tak jde o jednoho každého konkrétního z vás. Nelze se schovat za druhého, jako se Abram v této chvíli neschovával za Sáru, ač to také uměl. Budoucnost společnosti a církve tak stojí na tom, jak jistota víry bude

formovat kroky a činy lidí. Jak životy jednotlivců budou určovány Boží láskou k pravdě, přímosti, upřímnosti, důvěře, lásce a naději! V tom jsme nezastupitelní, něco takového nelze čekat od masy společnosti, která trpí blíž neurčenou vírou, která k ničemu nezve, ani k ničemu nevolá. Vůbec nejde o to pokřesťanit Evropu nebo ČR. Jde o něco jiného. Po neomluvitelné nedávné devastaci lidské víry a zbožnosti je třeba znovu obnovit vědomí přináležení člověka ke Stvořiteli, aby tím znovu získal krásu i hodnotu lidský život jako takový.

Žijeme neopakovatelnou dobu. Co je, už nebude, tak jako nebude to, co bylo před sto lety. Nakonec co bylo před sto lety, mj. také zapříčinilo to, v čem jsme. Co přijde, má být jiné, snad lepší. Z nedefinované víry to nevznikne. To lepší vznikne jediné z toho, že člověk slyší, jak jej Bůh oslovuje a sděluje mu, že ho potřebuje, aby dotvářel jeho stvoření. Takové poslechnutí přinese i osobní prospěch, osobní pozhřebání. Ovšem to hlavní je být pozhřebáním pro druhé. Podílet se na budování prostředí a společnosti jako bezpečného domova, v němž není místa ani pro lež, ani pro posměch, ani pro vytahování se, natož pro lhovost a šikanu, nebo strach, beznaděj a jakoukoliv malost. Náš bezpečný domov je kopie Božího panování a kralování co nejvíce se blížící originálu, v němž je většině i menšinám spolu dobře. Proto, že úhelným kamenem, svorníkem takového domova není členská základna, ale vnitřní důvěra a jistota spojená s Bohem, který ukázal na svém Synu, Ježíši Kristu, jak mu jde o to, aby nikdo zbytečně nezahynul, ale žil. Naše strategie stojí tedy také na tom, že si uvědomujeme, jak nás Bůh oslovuje a že víra opřená o něho dokáže mnoho vykonat. Mnoho zmocí! Nastavit leccos nově, a to jak osobně, tak i společně! Amen

Kázání Joela Rumla,

Teplice, neděle 22. 7. 2018

Ekuchlapi a jejich 100. setkání

Naši již známí „Ekuchlapi“ oslavili v červnu 2018 svoji „100“. Jedná se o 100. setkání tohoto zajímavého chlapského ekumenického seskupení, jehož domovem je zázemí CČE v Teplicích. Milým hostem byl jeden ze zakladatelů tohoto společenství emeritní farář Jan Opočenský, který zavzpomínal s pomocí svých přesných poznámek, jež si, k překvapení všech, pečlivě dlouhá léta archivoval. Setkání bylo umocněno zahradním posezením v novém stanu, který obstaral bratr Milan Jancyk. Tento spoluzakladatel / rautový specialista/

zároveň nezklamal přípravou grilovaných pochutin a zabezpečením pitného režimu. Setkání proběhlo v bratrské atmosféře s vírou, že s Boží pomocí nakročíme do další 100

nových setkání. Věříme, že se najdou i noví chlapi, kteří podpoří svou přítomností další setkávání, o kterých budeme i nadále informovat.

Roman Gaudyn

Hráli jsme pro Míšu

V pořadí 3. benefiční koncert uspořádal Farní sbor ČCE v neděli 20. května odpoledne. Jeho výtěžek byl určen pro Míšu Dolejšovou, která se narodila předčasně, vážila pouhých 1 500 gramů a jako malička prodělala dětskou mozkovou obrnu.

O senzační program, složený ze skladeb L. Bernsteina, G. Gershwin, J. Ježka, G. Müllera a dalších světových autorů, se postaral klarinetový kvartet teplické konzervatoře Clarinetika. Hráli s nadšením a ze srdce, což

publikum ocenilo zaslouženými ovacemi. A bylo také štědré, dobrovolné vstupné činilo celkem 6 000 korun. Míša s maminkou Lenkou byly osobně přítomny a pozorností poněkud dojaté. Máme radost, že jsme pomohli dobré věci. Hudebníkům Kateřině Škardové, Pavlu Brýlovi, Janu Musilovi a Davidu Šlechtovi patří veliké poděkování, stejně jako všem šlechetným dárcům.

Poděkování sestře Šulekové

O to, abychom měli v prostorách kostela čisto a útulno, se dlouhodobě starala sestra Šuleková. V současné době jí to už zdravotní stav nedovolí, a tak jí jménem celého sboru v neděli 13. května při bohoslužbách za obětavou službu poděkovala ses. kurátorka Věra Grögerová.

Děkujeme i touto cestou...

Památce Milady Horákové

Ve středu 27. června se delegace našeho sboru tradičně poklonila památce sestry JUDr. Milady Horákové, oběti justiční vraždy z roku 1950. Kytičku karafiátů přidala k jejímu pomníku u Úřadu práce v Teplicích kurátorka sboru Věra Grögerová, která v krátké vzpomínce připomněla, že ne náhodou si toto datum v kalendáři připomínáme jako Den památky obětí komunistického režimu. Přitom aktuální dění na politické scéně varuje!

Martin a Lia Bánociovi u nás

Víkend 12. a 13. května byl v našem sboru bohatý na události. V sobotu jsme měli brigádu na farní zahradě, kde jsme v podvečer přivítali vikáře Martina Bánociho s manželkou Liou, který bude od 1. října 2018 naším novým farářem. Blíže jsme se seznámili a jak už to bývá zvykem, návštěvu jsme pohostili. Bratr vikář vedl v neděli bohoslužbu a potom jsme se ještě procházkou městem vypravili na společný oběd do restaurace Rozhled.

Evangelíci na společné dovolen

Jeden celý den patřil zápolení mužů. Disciplíny fikaně vymyslel Daniel Tymonek, kurátor sboru ČCE ve Zlíně, kterému zdatně asistovaly Adriana a Alžběta Gaudynovy. Skákání v pytli, hod polenem, řezání kmene, tažení plně obsazeného auta a další úkoly plnili soutěžící s notným zápalem za mohutného povzbuzování publika, které tvořily ženy a děti. Všichni byli úžasní a do výkonů dali srdce. Týmová soutěž vyvrcholila spartakiádním vystoupením, kde se vtípu a fantazii nekladly meze. Z vítězství se podle výsledků hlasování žen nakonec radovalo družstvo kapitána Honzy Jílovského, ale uznání zaslouží opravdu všichni. Klobouk dolů, palec nahoru!

Dodejme ještě, že dřevěnou medaili za úctyhodný silácký výkon se může pochlubit Vítek Vondráček, ocenění za vítězství v badmintonu si odnesli manželé Roman a Pavla Gaudynovi, turnaj v pétanque vyhráli Štěpánka a Radovan Skaličtí.

Foto: Martina Tymonková a Ladka Richterová

né v Orlických horách obrazem

Evangelíci na společné dovolené

Stalo se už tradicí, že evangelíci tráví péčí manželů Jancykových společný týden dovolené.

Ten letošní se konal od 14. do 21. července v Orlických horách. Základnu jsme měli v Nekoři ve škole v přírodě, která poskytla dočasný domov 46 dospělým a 11 dětem nejen ze sborů z Teplic, ale i Plzně, Karlových Varů, Litoměřic, Prahy, Hradce Králové, Zlína, Frýdku-Místku a dokonce

i z Německa. Obrazový materiál na stranách 4, 5 a 6 je vzpomínkou na úžasných šest dní.

Program byl jako vždy bohatý a pestrý. Nenudili jsme se ani chvíli, a to ani ve dvou dnech, kdy přišlo. Cyklistům naplánoval poznávací trasy Honza Pešek, motorizova-

ní pak volili turistické cíle, jichž je v okolí bezpočet. Patří k nim například Kunvald, kde byla založena Jednota bratrská, či poutní místo Neratov se skleněnou střechou. O bohoslužby včetně večere Páně se staral emeritní farář Jan Opočenský, jeho manželka Dana nastudovala s herci divadlo z dílny Jára Cimrmana, sportovní den s rozcvíčkou a vědomostní soutěž o poklad otce

Nekoře pro všechny účastníky, děti nevyjímaje, zodpovědně připravily obě rodiny Gaudynovy. Krásné životní jubileum – 60 let – v našem společenství, jak si přál, oslavil Čestmír Muzikář. O večerech jsme hodně zpívali, povídali si a smáli se. Stručně řečeno, byl to nádherný evangelický týden. A protože se nám v Nekoři moc líbilo, zamluvili jsme si tam pobyt ještě napřesrok.

Brigádníci se činili

A to bez výjimky. Letos jsme při jarním úklidu kostela i farní zahrady přivítali významné pomocníky – Věrku Jirsákovou z Plzně a manžele Haničku a Tomáše Ryšavých z Prahy. Brigádníků bylo celkem devět a všichni se činili. Aby ne, Noc kostelů se nezadržitelně blížila a čekali jsme hosty...

Noc kostelů 2018

V modlitebně ČCE se o letošní Noci kostelů 25. května vystřídal tři tělesa – Duchcovský a dívčí pěvecký sbor Jany Moravcové, Krušnohorský pěvecký sbor Petra Bendy a Brixihů komorní soubor s dirigentem Zdeňkem Pavlovským. Všichni účinkující hráli a zpívali krásně a my jim za ozvláštňení svátečních chvil děkujeme. Do našeho kostela v ten večer zavítalo přes 200 poutníků.

Živá vzpomínka na Chotěboř

NAPSALI NÁM

Od roku 1992, celkem asi třináctkrát po sobě, jsme ve složení matka Lída Jirsáková a dcery Věra a Hana o prázdninách navštěvovaly ES. Vybíraly jsme si vždy týden pro

Rozloučili jsme se s bratrem Vlastimilem Vondráčkem

Dlouholetého člena našeho sboru, bratra Vlastimila Vondráčka st. si Pán Bůh k sobě povolal

v neděli 5. srpna ve věku 84 let. Rozloučili jsme se s ním v pondělí 13. 8. odpoledne v modlitebně kostela ČCE v Teplicích. Smuteční bohoslužby vedl emeritní farář Jan Opočenský, jménem staršovstva i celého sboru promluvila kurátorka Věra Grögerová, varhanní doprovod obstarala ses. Štěpánka Skalická. Čest jeho památce.

maminky s dětmi, který následoval hned po hudebním týdnu, a který byl ze všech běhů neklidnější – to abychom vydechly od povinností. Nejenom já, ale i děvčata zde získala trvalé přátele, se kterými jsme v Chotěboři prožili chvíle dopoledních a večerních pobožností, her, táborových ohňů, výletů a někdy i komplikovaných, ale šťastných návratů do tábora. Protože to byla velmi krásná a silná přátelství, snažili jsme se vždy pro příště zachovat stejné složení návštěvníků. Ne vždy se nám to povedlo, ale zůstali jsme s těmito lidmi v kontaktu až do dneška. Při rozhovorech nejen během pobytu v ES jsme si uvědomily, jak je milé, když se můžeme svěřit s těžkostmi (říci si je nahlas), vidět, jak jiné starosti vyřešili ostatní. Mohly jsme pozorovat, jak se lidé vyrovnávají se stářím v kruhu rodinném, nebo v samotě, a třeba také jak rostou a dospívají děti. Hlavně jsem byla ráda, že to vidí má děvčata, protože některé věci se náctiletým špatně vysvětlují. Za každý příklad, zážitek a možnost sdílení jsem vděčná, protože nás posunuly dobrým směrem. Při každém pobytu nebo i jen vzpomínce na něj jsem silně cítila Boží moudrost a pevnou, pomocnou ruku. Uplynulo pár let, kdy nebylo možné do Chotěboře odjet, a tak jsme se dohodly s děvčaty, že až bude po studiích, sejdem se opět v našem týdnu, jenom my tři. Podařilo se, i když jsme nebyli tři, ale bylo nás pět (obohaceni o naše manžele). Od 21. července jsme prožili chvíle odpočinku, procházek, sportu, her a rozhovorů znovu, tento

rok pod vedením sestry farářky Lenky Ridzoňové. Děkuji všem, kteří se starají o toto středisko po technické či duchovní stránce.

Hanka Ryšavá

Miša má díky benefičnímu koncertu notebook

A jak napsala její maminka, má z něj velikou radost. Miša nám ještě jednou touto cestou děkuje za uspořádání benefičního koncertu. My jí na oplátku přejeme, aby nový společník spolehlivě a dlouho sloužil.

**K oslavám
100 let ČCE
se obrazem
i slovem
vrátíme
v příštím
čísle
Sborových
ozvěň.**

Máte-li možnost, sledujte dění ve sboru ČCE také na internetu: www.teplice.evangelnet.cz

Sbor ČCE Teplice

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V TEPLICÍCH

Redakce děkuje všem dopisovatelům, kteří se podíleli na přípravě vydání. Toto číslo vyšlo za laskavé podpory Ústeckého kraje, grafická úprava: Jiří Vondráček. Příspěvky zasílejte na adresu metropol1@seznam.cz nebo předejte s. Richterové. Tisk: Jiří Bartoš – SLON, Ústí n. L.

Ústecký kraj